

Pál Péter

A fenyőkön túlra

Messzire vágyom, a fenyőkön túlra.
Apró mellkasomba szívom az időt,
és csak ülök a famozdony orrán,
fürkészve, hová tarthat ez a náthás,
korahajnal-messzeség, a törpelábak
alatt tátongó mozdulatlan iszony.

Mi ez a sok paralell-álmom, melyik
csipkés, bozótos ösvény rejti őt?
Csak nem akadt fenn egy ágon,
a mocsár is derekáig ér még, olyan
apró és vigyázatlan.

Sejtjük egymást, azért
zihál, hogy én érjek célba,
igen, mert ő nagyon önzetlen,
bár magam is
ilyen volnék.

Hajszolja magát a taposatlan cserjék
és indák közt, pedig nem is ismer,
és magáról sem tud
igazán.

Messzire vágyom, a fenyőkön túlra.
De a favonat nem moccan.
Akkor mi ez a sok állomás,
hol váltunk ketté,
mikor szaladtunk el más-más síneken a
csupasz, tartalmatlan semmi felé?

Valami ütőset kellene majd mondanom,
ha netán megtalálna,
de már valahogy
másféle jelekkel üzenünk
a szélbe.

Yin

Tudod, ha függetleníteni tudnám magam
tőled, elszakadva attól a sok-sok álhasonlóságtól,
amiket naponta odaképzelek magamra, magamba,
talán saját karommal küzdhetnék meg a hétfejűekkel,
nem az öklöd gondolatával, a sűrű ködben hadonászva.
Azért szeretnék egy kicsit hidegre rakni magamban,
hogy te se érezd, valaki folyton a gallérod mögött
liheg és megformálni igyekszik bőre alatt az ereid
duzzadását is. Csak az lennék neked, mint ami
a falevél, amit kedved szerint felvehetsz, eltiporhatsz,
de van hogy mintha magától szökne tovább.
Még a szél is lehetnél, csak ne tapasztaná össze
gondolatainkat folyton valami láthatatlan szösz,
amit mindenütt keresnek, de félnek is mert úgy van,
hogy még sincs, és úgy vakít, hogy még csak látni
sem lehet. Ezt a valamit.

miattad valahogy lapossá lesz az az éjszaka is,
ami olyan titokzatosnak, öblösnek indult,
mintha azt ígérte volna, saját füllel
hallhatok majd szívmuzsikát
aztán ledőlhetek, hogy
felejthetetlenül
dalolásszam
mert
én vagyok
mégiscsak én
valahol a tisztáson
a ketté robbantott híd
tótágas bolondjaként várva,
térjen vissza hirtelen a semmiből
az a biztos gondolat, hogy majd az égből
odapotyognak körém a kövek és nem kell már
ilyen véletlenszerűnek
és ilyen szakadozottnak
lennem.

Tátva a hatalmas Pacman-száj,
vajon meddig kuporoghatok még
veszteg egy kocka mögött?

Stílus.

Valahogy születni kell rá, mondják,
mert különben a csokornyakkendő
virágai nem bírják sokáig,
és félsz, mert minden sarkon
újféleképpen hordva látod
a sliccet, sálat,

és már van, aki hirtelen
fiatalabb is nálad,
pont annyival, hogy
beléd hasítson az arc,
ami nemrég a tiéd volt,
szakálltalan, elveszett,
bizakodó, küszöbön álló,
büszke és sekély.

Az mégse lehet, hogy mi annyira különböző
zugaiból jöttünk volna ennek a kibaszott
univerzumnak, hogy téged kakaózáporral
köszöntöttek a Tejút kapujában,
míg engem mikrohullámú bolygók
perzseltek, hogy mindenem égnek álljon,
és mint vak kutya a kerítéstelen
kertben, azt se tudjam, merre tovább,

mert annyifelé tévedhetnék
ezen a felháborítóan makacs,
ismeretlen fekete pázsiton,
hempereghetnék a mennybéli
kis szárnyasok között akár,
vagy csak beleolvadnék az ismerten
túli képszakadás hullámhosszaiba.

Csak arra kérlek, egy kicsit
te is rázz le engem,
mondd, hogy üljek le ide
és ne mocsanjak, amíg vissza nem jössz,
de ne tégy úgy, mintha nem tudnál
az elmédbe hegesztett mágnesről,
ami folyton polaritást vált,
de sosem pont akkor, amikor
valami haszna is lenne.

Olyan hosszan tekernélek
saját törzsed köré, hogy
jó feszesnek érezd a gondjaid,
a csípődben, a bordáid közé vájódva,
néha ezt kívánom.

Adj hát nekem egy apró kis
jelet, hogy most már nem kell olyannak lennem,
vagy legalább mutass ujjal arra, aki
vissza tudja szabni a
valódi mosolyom.